niitä tyttöjä, joista Dickensillä oli tapana kirjotella, eikö olekin?

Daisy oli ollut jossain luostarissa, Lady Hope puhui edelleen. Max huomasi, että hänen setänsä ja Sir Francisin välillä oli ollut jonkunlaista riitaisuutta, joka oli katkaissut perheiden keskinäisen seurustelun. Ja — se oli lyhyesti lausuttu jälkiajatus, ikäänkuin sodassa kuolleet pojat olisivat jotain, josta ei Lady Hope tahtonut puhua — Cyril Merriton oli kaatunut heti sodan alussa.

Se oli siis syynä mustaan vyöhön ja surullisiin silmiin. Daisy oli kovin rakastanut veljeään.

Max tahallaan etsi häntä seuraavana päivänä, mutta turhaan. Maxia harmitti kun ei ollut häntä pyytänyt tulemaan. Ehkä hänkin toimi jotain. Itse hän kävi joka päivä ja neljäntenä päivänä hän tapasi hänet.

Daisy oli kauniimpi ja arempi kuin ennen. Mutta Maxista tuntui kun kaiken tämän alla olisi entinen herttainen Daisy, jonka hän oli tuntenut. Hän ei kietoutunut, kuten muut, suureen sotaan, joka oli muuttanut hänen iloiset serkkunsa vanhoiksi, vakaviksi miehiksi. He tahallaan pysyttelivät lapsuusajassaan ja puhelivat vaa nsiitä.

Kolmannen kerran tavatessa yritti Max puhua Daisyn kuolleesta veljestä. Pieni Daisy raukka! Hän värisi ja muuttui aivan valkeaksi, ja Max luuli hänen pyörtyvän. Sitten hän puristi kätensä yhteen.

— Älä — älä puhu sodasta, ole hyvä! Hänen äänensä särkyi ja muut tui kimakaksi, melkein kirkunaksi. — Oi, Max, älä — älä puhu sodasta!

— Sinä lapsi parka — enhän minä, vastasi Max hellästi. Hän ajatteli Daisyn olevan liian hysteerisen sen johdosta.

Ja kuitenkin — hän piti siitä lapsellisesta naisellisuudesta, joka ei sietänyt edes mainittavan hänen surunsa syytä.

Vähitellen sai Max voitetuksi Daisyn iloisemmalle mielelle. Hänestä tuntui, ettei Daisy ollut erittäin taitava tai itsepäinen, olihan vain hellä, suopea tyttö — ei loistava, ainoastaan herttainen ja viaton — ja lapsi.

Heidän välilleen kasvoi sanaton sopimus olla puhumatta sodasta. Max vihasi sitä rajusti; Daisy kalpeni siitä mainittaessa. Heidän seurustelunsa sisälsi vain puhetta pienistä asioista — kukista ja metsäeläviistä, leikeistä joskus ja lörpöttelyä, joka muuttui kun aika kului.

Daisy ei koskaan kutsunut Maxia vieraisille kotiaan. Ja Max ei pyytänyt lupaa käydä hänen luonaan, muistaen viittauksia riidasta. Hän oli yhtä onnellinen Daisyn kanssa ulkona, mutta huono ilma esti heidät tapaamasta toisiaan joka päivä.

Kolmen loppumattoman pitkän sadepäivän perästä tuntui Maxista että jos hänet pidätetään vielä yhden päivän Daisyn luota, menettää hän järkensä. Hän huomasi rakastavansa Daisya. Aika kului hiukan nopeammin hänen ajatellessa, rakastaako Daisy häntä, josta hän oli varma; ja kuinka, kun tämä sota loppuu kuukauden kuluttua, hän vie Daisyn linnaansa äitinsä luo, joka varmaan on iloinen saadessaan tyttären omasta heimostaan. Ylpeydellä hän muisteli niitä ihania ja hienoja naisia, joita oli tuotu kotiin, linnaan. Ei yksikään ollut kauniimpi tai herttaisempi tai ihmeellisempi kuin Daisy, hänen oma, pieni, puhdas kukkansa.

Neljäs päivä oli ihmeellinen ja ihana kevätpäivä, ja hän kiiruhti tapaamaan Daisya. Päivä on kuin Daisy itse, ajatteli hän, kulkiessaan metsän läpi ja pudotellen oksilta vesipisaroita kiharilleen. Hän oli varma, että Daisy häntä odottaisi — hänen sydämensä hytkähti siitä ajatuksesta — no, sitte se oli varma että Daisy häntä rakasti.

Ja Daisy oli odottamassa.

Hän oli puettu samaan valkoiseen pukuun, jonka Max muisti hänellä olleen ensi kerralla kun tapasi hänet. Kun hän huomasi Maxin, juoksi hän iloisesti Maxia vastaan, ojentaen lapsellisesti kätensä. Ja Max myöskin juoksi Daisya kohti ja sieppasi hänet syliinsä.

He kietoutuivat toisiinsa yhtä vaistomaisesti kuin olivat juosseetkin ja hiljaa nauroivat ja suutelivat.

— Armaani, sanoi Max. — Minun pieni rakas — 'kleines Liebchen'!

Se oli ensimäinen saksalainen sana, jonka hän oli Daisylle puhunut, sillä hän osasi käyttää täydellistä englanninkieltä vapaasti. Mutta isän kieli tuli mieleen, kun hän kuiskutteli rakkaudestaan Daisylle, ja hän puhui tietämättä mitä kieltä käytti.

Daisy hytkähti ja rupesi valittamaan:

— Ei, ei! sanoi hän. Oh, Max — oi, Max! Rakastin sinua niin — minä — — —

Hän itki hillittömästi ja yritti tehdä säälittäviä yrityksiä irtaantua Maxin syleilysät.

— Sota — kauhea sota — unohdin. sen. — Oi päästä minut!

Max puristi Daisya lujemmin syliinsä. Hän ei ollut kovin viisas, hänen Daisynsa, Max ajatteli lempeästi.

— Sentähden että olen itävaltalainen — että rakastin sinua omalla kielelläni? sanoi hän. — Tyhmä lapsi. Ihmisillä, jotka rakastavat toisiaan, ei ole isänmaata. Sinä kuulut minulle nyt ja minä tulen rakastamaan sinua kaikilla kielillä auringon alla, niitä ei olisi liian monta.

Hän pysähtyi, sillä Daisyn itku oli muuttunut hysteeriseksi, ja hän yhä yritti irtaantua Maxista. Hänen täytyi laskea Daisy irti.

Hän heittäytyi ruoholle Maxin viereen ja nyyhkytti pitkään ja väristen.

— Unohdin sen, sillä rakastin sinua. Oh, olen paha! kuuli Max hänen sanovan, kumartuessaan lähelle häntä.

Hän laski kätensä Daisyn olalle, silitellen sitä ja sanoi kärsivällisesti:

— Rakkaanl, enhän minä sinun veljeäsi tappanut. En ollut edes siellä missä hän oli silloin. Olin toisessa osastossa.

— Ei, ei! itki Daisy. — Ei sitä!

Max kadotti kärsivällisyytensä — ja kuitenkin — olihan Daisy sellainen rakastettava tyhmä' lapsi!

— Rakastat minua, Daisy; olet sanonut sen. Minä rakastan sinua. Olemme sopivan ikäisiä ja molemmat hienoa syntyperää ja — — —

— Ajattelin, että sillä ei olisi väliä! Ajattelin, että voin unohtaa tämän kauhean sodan kuvitellessani olevamme vielä pieniä, jatkoi Daisy kuulematta mitä Max sanoi. — Ja miten olisin voinut tietää että tulisimme rakastamaan toisiamme! Ja ajattelin että voisin olla hiukan onnellinen ja että sinä pian menet pois...

Max kohotti hänen kasvojaan.

— Ole nyt vaiti, pikkuruinen, sanoi hän. — Mikään muu ei liikuta meitä kuin että rakastamme toisiamme.

Daisy puristi Maxin käsiä.

— En tarkoita sitä, hän huoahti. Sinä et tiedä.

— Mikään ei häiritse rakkauttamme, sanoi Max jälleen. Ei mikään maailmassa.

— Mutta minun täytyy sanoa sinulle... Kouluni oli Ihomessa.

— No, mitä siitä? kysyi Max.

— Ihomessa, uudisti Daisy epätoivoisesti; ja se nimi herätti himmeän muiston Maxin mielessä.

— Saksalaiset menivät siitä läpi, sanoi Daisy. Max, koeta ymmärtää — älä pakoita minua sanomaan sitä ... Sodan sattuma, he sanoivat; se oli vaan sotaan kuuluvaa. Englantilaisetkin sanoivat niin kun he veivät meidät pois. — Sodan marttyyrejä, kapteeni sanoi... Max, olisi väärin olla sanomatta sinulle... Olin koulussa Ihomen luostarissa, kun saksalaiset tulivat läpi.

Maxin aivot registeerasivat vaistomaisesti mitä Daisy sanoi. Hänen järkensä ei ollenkaan käsittänyt. — Mutta vähitellen tunsi hän kätensä vetäytyvän pois pieneltä olalta ja sydämessään oli tunnelma kuin jotain jäätävää ja inhottavaa koskettaisi sitä ja painaisi alas.

— Du meinst? alkoi hän konemaisesti.

— Minun täytyi kertoa sinulle, jatkoi ääni, joka oli ollut Daisyn. — Tiedän, että et voi enää rakastaa minua... Ja, voi, en voinut auttaa sitä! En tahtonut olla paha. Olen aina koettanut olla kiltti ja saada ihmiset rakastamaan minua. En voinut auttaa sitä, Max.

Max ei enää ymmärtänyt hänen sanojaan. Mutta Daisyn nyyhkytys jatkui, kauhea, loppumaton nyyhkytys, joka ei kuitenkaan koskenut häneen ja tuntui tulevan kaukaa Hän ihmetteli, miksi. Tuli mieleen, että hetki sitten Daisyn itku viilsi hänen sydäntään.

— Ei, et voinut auttaa sitä, kuuli hän itsensä sanovan kylmästi. Ja hän katsoi levollisesti Daisya. — Jaa, tällaista usein tapahtui... Ja sitte hän muisti — ja hänen nuori sydämensä itki tuskissaan sitä pientä armasta olentoa, jota hän oli rakastanut. Häntä ei ollut koskaan ollutkaan. Lapsellinen, neitseellinen pikku Daisy — ei yhtään puhtaampaa, ei ketään viattomampaa, tai herttaisempaa koko maailmassa kuin hän — tämä e iollut hän — ei hän lainkaan.

— Sinun olisi pitänyt sanoa se minulle, kuuli hän kauhean äänen sanovan, joka oli kuitenkin hänen omansa. Siinä väreili hienon aatelismiehen äänen sointu, miehen, jonka omaksi naisen täytyy tulla tahrattomana!

— Niin, minun olisi pitänyt sanoa sinulle, vastasi Daisy äänellä, joka oli yhtä kuollut kuin Maxinkin. Daisy tuntui menettäneen kaiken tarmonsa. Hän raahasi itsensä ylös ruoholta ja istui katsellen Maxia. Hän puhui Maxille kainostelematta. Vanhat naiset joskus puhelevat pojille niin kuin kuusitoistavuotias Daisy puhui sille nuorukaiselle, joka oli ollut hänen rakastajansa. Ei mikään maailmassa enää vaikuttanut häneen.

Maxista tuntui että pitäisi sanoa joku lohduttava lause Daisylle, mutta Max tiesi, että tuollainen lause oli mahdoton hänelle, Itävallan kreiville.

— Minun pitäisi selittää, Daisyn ääni jatkoi. — Senjälkeen... ne lähettivät minut metsään leikkimään. Näetkös, joskus voin piiloutua itseltäni sinne, kuvitellen olevani vielä pieni tyttö, ja ei mitään sellaista tulisi tapahtumaan moneen vuoteen... Ja sitte lääkäri sanoi, että ehkä en menetäkään järkeäni. Kun sinä tulit, auttoi se minua leikkimään. En tahdo menettää järkeäni, sillä olen heille kaikki mitä heillä on nyt kun Cyril on kuollut. Ja sitten sanoin itselleni — tiedän nyt että se oli väärin — luulin että tulisit viipymään täällä vain vähän aikaa... Minun täytyy pian matkustaa pois... Ajattelin, että voisin olla hiukan onnellinen kanssasi, ja se auttaisi kestämään loppu elämääni... Tiedätkö, se on kaikkein kauheinta mitä voi tapahtua... Tuntuu niin omituiselta, että sen piti olla minä, Daisy, jolle se tapahtui... Max!... Et kai voi antaa anteeksi, olisi vähemmän tuskaista elää, jos tekisit sen.

Max tiesi nyt, mikä oli ollut se katse Daisyn suurissa lapsensilmissä, joka oli häntä ihmetyttänyt — ei surua tai tuskaa, vaan kiduttavaa kauhua... Daisy ei ollut kertonut hänelle. Oli vaan antanut tämän kauhean tuskan tulla sydämeensä. Rakastaa tyttöä, luullen hänet puhtaaksi ja löytääkin hänet säälittäväksi, tahratuksi olennoksi.

— Oi, rakastin sinua niin! sanoi hän vihaisesti tuskissaan.

— Jos se vain olisi voinut tapahtua! Jos se vain olisi voinut tapahtua! pääsi Daisylta, alkaen hillittömästi itkeä. Max teki liikkeen ottaakseen hänet syleilyynsä ja lohduttaakseen häntä ja sitte... hän ei tahtonut koskea häneen. Hän ei enää koskaan voisi häntä koskettaa.

— Annan anteeksi sinulle, Daisy, sanoi hän kylmästi, tuomitsevasti.

He nousivat ääneti, ja sanoivat jäähyväiset kohteliaasti, metsän reunassa, puhuen hetkisen mitättömistä asioista, niin kuin jotkut ihmiset voisivat tehdä laivan painuessa heidän allaan — niinkuin Lusitanian matkustajien kerrotaan puhelleen ja odottaneen. Daisy kääntyi pois, ja Max katseli häntä; sama solakka lapsellinen vartalo, jota hän oli niin monena päivänä iloisesti odotellut, ja kuitenkin niin sietämättömästi erilainen.

Ja siinä hänen katsellessa tuli mieleen ajatus muutoksesta, joka tulisi tapahtumaan — vihattavasta muutoksesta...

Max koetti vihata Daisya. Ja hän melkein onnistui tyhjän iltapäivän kuluessa. Mutta pimeän tullen hän ei voinut unhottaa Daisyn sanoja.

Maata pantuaan hän kuuli Daisyn pehmeän lapsenäänen surullisine väreineen lausuvan: **"Olin koulussa Ihomen luostarissa, kun saksalaiset tulivat läpi!"**

Ihome! Se sana, niinkuin ennenkin, herätti himmeän muiston — se oli jotenkin yhteydessä erään ilmotuskylttiin maalatun hassunkurisen punaisen leijonan kanssa. Sen leijonan häntä muodosti "fluer-de-lis", ja hän koetti nyt muistella mitä se merkitsi. Joku merkitys sillä oli, hän tiesi sen, ja se tuli hänelle mieleen silloin kun hän sen kyltin näki ensikerran — jossakin, eräänä sateisena yönä. Helvetillisen pimeä se oli ollut, oli satanut ja hänellä oli ollut hirveä nälkä, ja hän oli ollut melkein uuvuksissa valvomisesta. Missä se oli...?

Ja äkkiä hänelle selvisi nimen kaiku. Ihome! Sur-Marigny. — — — Pakotettu marssi, ei ruokaa sanottavasti kolmeen päivään, ja sitte ryntäys kaupunkiin. Ihome — sur-marigny — heiluva leijonakyltti, ja viinan ryöstö pienestä ravintolasta myöhään yöllä. — Ei, ei! hän huusi äänensä, jähmettyen kauhusta. — Ei sama — oi, ei se saa olla sama...

Ihome — sur-marigtny...

Nälän, juoman ja uupumuksen huimausta, hänen metelöivät, humaltuneet miehensä päästetyt valloilleen, hänen omat pitkät siemaukset, lasi

(Jatkoa seitsemännellä sivulla)

Lemmen Salaisuudet

Kirj. W. Palomaa

on ainoa suomenkielellä ilmestynyt teos, jossa rakkaus- ja sukupuoliasioita käsitellään luonnonomaisessa alkuperäisessä puhtaudessaan. Hinta 50c, sid. 75c.

FILOSOFINEN K. Y.

3730 Wilton Ave., Chicago, Ill.